

Streik i helseforetakene

Torsdag 18. januar tok Akademikerne Helse i overkant av 400 medlemmer ut i streik, blant dem 25 psykologer. Det er første gang på 20 år at psykologer ved norske sykehus har gått til streik.

TEKST:

Arne Olav L. Hageberg

FOTO:

Lisbet Kongsvik

PUBLISERT 31. januar 2007

STREIKENDE AKADEMIKERE: (Fra venstre) Ingunn Gihle fra Samfunnsviterne, Inge-Arne Teigset fra Psykologforeningen og Tone Meyer og Kjellaug Andersen fra Legeforeningen under streikeaksjonen på Egertorget i Oslo.

Streiken kom etter at Akademikerne Helse hadde vært i mekling. Arbeidsgiversiden tilbød null i lønnsoppgjøret for flertallet av Akademikernes medlemmer.

– Dette kunne vi ikke godta, og meklingsmannen la heller ikke frem noen skisse, uttaler leder for Akademikerne Helse og visepresident i Psykologforeningen, Rune Frøyland.

– Vi blir ikke behandlet som en likeverdig part i forhandlingene. Dette er skuffende arbeidsgiverpolitikk, og bidrar ikke til gode helsetjenester, noe vi er opptatt av.

Møtte ikke krav

Leder av Psykologforeningens forhandlingsavdeling, Eilert Ringdal, forteller at Akademikernes krav var ytterst beskjedent.

– For å få til en løsning var vi villige til å få lite nå ved nyttår, mot å ha en korrigerende mekanisme over sommeren, i lys av de lønnsendringer som alle andre i samfunnet da vil ha fått.

Ifølge Ringdal hevdet NAVO etter møtet hos Riksmeklingsmannen at Akademikerne hadde ublu krav i tosfret prosentstørrelse. Denne feilinformasjonen ble tilbakevist, og NAVOs forhandler måtte få timer senere bekrefte at påstanden ikke hadde rot i virkeligheten.

– NAVOs tilbud for årets oppgjør har skiftet en rekke ganger i løpet av høsten. De har vært mer preget av et ønske om å splitte oss i Akademikerne enn av å få en effektiv og veldrevet helsetjeneste. Det NAVO derimot *har* tilbudt, er lokale forhandlinger der forhandlernes eneste rettighet ville være retten til å snakke med arbeidsgiver – uten noen tvistemulighet dersom de ikke blir enige. Vi har sterk tro på lokale forhandlinger, men da som reelle forhandlinger mellom likeverdige parter. Man kan undre seg over hvorfor NAVO, som også ønsker lokale forhandlinger, på denne måten setter slike forhandlinger i vanry, uttaler Ringdal.

Han understreker videre at alle medlemmer må støtte lojalt opp om de streikende:

– De streiker på vegne av fellesskapet.

Nok dill

– Det er riktig, rimelig og rettferdig at vi streiker nå, sier psykolog Inge-Arne Teigset.

Han jobber til daglig ved Kompetansesenter for sikkerhets-, fengsels- og rettspsykiatri ved Ullevål universitetssykehus, men da vi møter han, står han på Egertorget i Oslo iført gul streikevest og bevæpnet med flygesedler fra Akademikerne Helse.

– *Hvilke reaksjoner møter dere?*

– Folk er stort sett velvillige og tar imot brosjyren, og noen er opptatt av hvordan det er for pasientene, og spør hvorfor vi streiker.

– *Hva svarer du da?*

– Et viktig argument for min del er at motparten virker så upålitelig. Man venter at de skal ha kravene klare når de kommer til forhandlingsmøtene. Men med NAVO har det vært slik at kravene ikke har vært klare, og at det stadig har kommet endrede tilbud, slik at vi har startet på null i hvert møte. Jeg synes det er en uhørt teknikk. De har også byttet forhandlingspersoner fra møte til møte, med det resultat at høyre hånd ikke vet hva den venstre gjør, sier Teigset. – Man kan jo spørre seg om det er en bevisst strategi. Jeg vet ikke, men vi merket samme holdning under forhandlingsrunden. Man skal ikke dille sånn. Sist holdt vi på i ett og et halvt år, og det hadde vi ikke noe igjen for, understreker en streikende Inge-Arne Teigset.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 44, nummer 2, 2007, side 191

TEKST:

Arne Olav L. Hageberg, Journalist og nettansvarleg i Psykologtidsskriftet

FOTO:

Lisbet Kongsvik